

Lieta C-682/18

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2018. gada 6. novembris

Iesniedzējtiesa:

Bundesgerichtshof (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2018. gada 13. septembris

Prasītājs:

LF

Atbildētāji:

- 1) *Google LLC*
- 2) *YouTube Inc.*
- 3) *YouTube LLC*
- 4) *Google Germany GmbH*

Pamatlietas priekšmets

Prasība par aizliegumu un kompensāciju autortiesību pārkāpuma dēļ

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tādas interneta video platformas pakalpojuma sniedzējs, kurā pakalpojuma saņēmēji publisko ar autortiesībām aizsargāta satura video bez

tiesību subjektu piekrišanas, veic izziņošanu Direktīvas 2001/29/EK 3. panta 1. punkta izpratnē, ja:

- tas ar platformu gūst reklāmas ieņēmumus,
- augšupielāde notiek automātiski un pakalpojuma sniedzējs neveic iepriekšēju apskati vai kontroli,
- saskaņā ar lietošanas noteikumiem pakalpojuma sniedzējs uz video ievietošanas laiku saņem vispasaules, neekskluzīvu un bezmaksas licenci uz video,
- pakalpojuma sniedzējs lietošanas noteikumos un augšupielādes laikā informē, ka nedrīkst ievietot ar autortiesībām aizsargātu saturu,
- pakalpojuma sniedzējs nodrošina palīg līdzekļus, ar kuriem tiesību subjekts var panākt nelikumīgu video bloķēšanu,
- pakalpojuma sniedzējs platformā sagatavo meklēšanas rezultātus reitinga sarakstu un satura rubriku veidā un reģistrētiem pakalpojuma saņēmējiem ļauj skatīt ieteicamo video pārskatu, kas balstīts uz viņu jau skatītiem video,

ja tam nav konkrētu zināšanu par tāda satura pieejamību, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības, vai pēc uzzināšanas par šādu saturu to nekavējoties izdzēš vai liedz tam pieeju?

2) Ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir noliedzoša,

vai interneta video platformas pakalpojuma sniedzēja darbība pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ietilpst Direktīvas 2000/31/EK 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša,

vai faktiskajām zināšanām par nelikumīgu darbību vai informāciju un izpratnei par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, saskaņā ar Direktīvas 2000/31/EK 14. panta 1. punktu ir jāattiecas uz konkrētām nelikumīgām darbībām vai informāciju?

4) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša,

vai Direktīvas 2001/29/EK 8. panta 3. punkts pieļauj, ka tiesību subjekts pret pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu un kuru pakalpojuma saņēmējs ir izmantojis, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības, var saņemt tiesas rīkojumu tikai tad, ja pēc informēšanas par nepārprotamu tiesību pārkāpumu šāds tiesību pārkāpums ir noticis atkārtoti?

5) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzīga,

vai interneta video platformas pakalpojuma sniedzējs pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ir uzskatāms par pārkāpēju Direktīvas 2004/48/EK 11. panta pirmā teikuma un 13. panta izpratnē?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu ir apstiprinoša,

vai šāda pārkāpēja pienākums izmaksāt kompensāciju saskaņā ar Direktīvas 2004/48/EK 13. panta 1. punktu drīkst būt atkarīgs no tā, ka pārkāpējs gan attiecībā uz savu pārkāpumu, gan attiecībā uz trešo personu pārkāpumu ir rīkojies tīši un apzinājās vai tam būtu bijis jāapzinās, ka pakalpojuma saņēmēji izmanto platformu, lai izdarītu konkrētus tiesību pārkāpumus?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā, it īpaši tās 3. un 8. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību), it īpaši tās 14. un 15. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu, it īpaši tās 11. un 13. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Likums par autortiesībām un blakustiesībām, Autortiesību likums – *UrhG*), it īpaši tā 97., 99., 101. un 102.a pants

Telemediengesetz (Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likums, *TMG*), it īpaši tā 10. pants

Īss faktu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītājs ir mūzikas producers un bija mūzikas izdevniecības “Petersons Musikverlag KG” līdzīpašnieks. Viņš apgalvo, ka ir “Nemo Studios” īpašnieks.
- 2 3. atbildētājam pieder interneta platforma *YouTube*, kurā pakalpojuma saņēmēji bez maksas var augšupielādēt savas video datnes un darīt tās pieejamas citiem

interneta lietotājiem. 1. atbildētājs *Google LLC* ir 3. atbildētāja vienīgais īpašnieks un likumīgais pārstāvis.

- 3 1996. gada 20. maijā “Nemo Studio LF” ar mākslinieci ME noslēdza ekskluzīvu mākslinieka līgumu, kas ir spēkā visā pasaulē, par viņas priekšnesumu audio un audiovizuālo ierakstu novērtēšanu.
- 4 2008. gada novembrī iznāca albums “A Winter Symphony” ar mākslinieces interpretētiem muzikāliem darbiem. 2008. gada 4. novembrī ME uzsāka savu “Symphony Tour”, kurā viņa uzstājās ar albumā iekļautajiem darbiem.
- 5 2008. gada 6. un 7. novembrī 3. atbildētājam piederošajā interneta platformā tika ievietoti mūzikas darbi no albuma “A Winter Symphony” un no privātiem “Symphony Tour” koncertu ierakstiem, un šie mūzikas darbi bija saistīti ar nekustīgiem un kustīgiem attēliem. Pēc tam prasītājs pieprasīja *Google* sniegt atturēšanās paziņojumus. Izmantojot prasītāja iesniegtās ekrāna izdrukas, 3. atbildētājs manuāli noteica video tīmekļa adreses (URL) un bloķēja šos video.
- 6 2008. gada 19. novembrī 3. atbildētāja interneta platformā atkārtoti bija pieejami mākslinieces priekšnesumu skaņu ieraksti, kas bija saistīti ar nekustīgiem un kustīgiem attēliem.
- 7 Prasītājs prasa noteikt, lai 1. un 3. atbildētājs noteiktu aizliegumu, sniegtu informāciju un tiktu atzīts to pienākums izmaksāt kompensāciju. Šos prasījumus viņš balsta uz savām kā skaņu ieraksta “A Winter Symphony” producenta tiesībām, kā arī uz savām un mākslinieces atvasinātajām tiesībām.
- 8 Pēc daļēji apmierinātās prasības pirmajā un otrajā instancē prasītājs turpina uzturēt savus prasījumus savā kasācijas sūdzībā [*Revision*].

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 9 Apelācijas tiesa pieņēma, ka prasītājs nevar prasīt noteikt 1. un 3. atbildētājam aizliegumu attiecībā uz konkrētiem skaņdarbiem saskaņā ar *UrhG* 97. un 99. pantu un pienākumu sniegt informāciju saskaņā ar *UrhG* 101. pantu. 3. atbildētājs tiešām kā mitināšanas pakalpojumu sniedzējs izmanto privilēģijas, kas paredzētas Direktīvas 2001/31 14. panta 1. punktā un *TMG* 10. pantā. Kad interneta platformā tika ievietots saturs, šim atbildētājam neesot bijusi aktīva loma un tas arī neesot šo svešo saturu pārņēmis kā savu. Saistībā ar dalībnieka atbildību tam šajā ziņā neesot nepieciešamā noziedzīgā nodoma, jo tas neesot zinājis par konkrētiem tiesību pārkāpumiem. Tomēr 3. atbildētājs esot atbildīgs par prasītāja tiesību pārkāpumu saistībā ar septiņiem precizētiem studijas albuma skaņdarbiem kā par aizliegumu netieši atbildīgā persona [*Störer*]. Šajā ziņā tas neesot izpildījis savus pienākumus rīkoties, jo tas esot ticis informēts par konkrētiem pārkāpumiem un neesot nekavējoties izdzēsis vai bloķējis strīdīgo saturu.

- 10 Turklāt apelācijas tiesa pieņēma, ka, tā kā 3. atbildētājs ir atbildīgs tikai kā netieši atbildīgā persona, tam nav pienākuma izmaksāt kompensāciju, tāpēc prasījums sniegt informāciju par pārkāpumu apjomu un to radīto apgrozījumu ir nepamatots. Turpretim 1. un 3. atbildētājam esot jānorāda pakalpojuma saņēmēju, kuri skaidro darbus platformā ir augšupielādējuši ar pseidonīmu, vārdi, adreses un – ja nav pieejama pasta adrese – e-pasta adreses, nevis IP adreses un bankas rekvizīti.
- 11 Prasītāja kasācijas sūdzības iznākums ir atkarīgs no tā, vai 3. atbildētāja rīcība lietā konstatētajos apstākļos ir izziņošana Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē (**pirmais prejudiciālais jautājums**). Ja atbilde ir noliedzīga, rodas jautājums, vai 3. atbildētāja darbība ietilpst Direktīvas 2003/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā (**otrais prejudiciālais jautājums**). Ja atbilde ir apstiprinoša, rodas jautājums, vai faktiskajām zināšanām par nelikumīgu darbību vai informāciju un izpratnei par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu ir jāattiecas uz konkrētām nelikumīgām darbībām vai informāciju (**trešais prejudiciālais jautājums**). Tad rodas nākamais jautājums, vai Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punkts pieļauj, ka tiesību subjekts pret pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu un kuru pakalpojuma saņēmējs ir izmantojis, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības, var saņemt tiesas rīkojumu tikai tad, ja pēc informēšanas par nepārprotamu tiesību pārkāpumu šāds tiesību pārkāpums ir noticis atkārtoti (**ceturtais prejudiciālais jautājums**).
- 12 Ja 3. atbildētāja rīcība nav izziņošana Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē un neietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, rodas jautājums, vai 3. atbildētājs tomēr ir uzskatāms par pārkāpēju Direktīvas 2004/48 11. panta pirmā teikuma un 13. panta izpratnē (**piektais prejudiciālais jautājums**). Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, rodas jautājums, vai šāda pārkāpēja pienākums izmaksāt kompensāciju saskaņā ar Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punktu drīkst būt atkarīgs no tā, ka pārkāpējs gan attiecībā uz savu pārkāpumu, gan attiecībā uz trešo personu pārkāpumu ir rīkojies tīši un apzinājās vai tam būtu bijis jāapzinās, ka pakalpojuma saņēmēji izmanto platformu, lai izdarītu konkrētus tiesību pārkāpumus (**sestais prejudiciālais jautājums**).

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

- 13 Tā kā prasītāja apgalvotās tiesības uz izziņošanu sabiedrībai publiskošanas formā saskaņā ar Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu un 2. punkta a) un b) apakšpunktu ir saskaņotas tiesības, attiecīgās Vācijas Autortiesību likuma normas ir jāinterpretē atbilstoši direktīvai.
- 14 Jēdziens “izziņošana [sabiedrībai]” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē prasa veikt individuālu novērtējumu, kurā ir jāņem vērā vairāki citi kritēriji. Šo kritēriju vidū Tiesa ir uzsvērusi pakalpojuma saņēmēja būtisko lomu un tā rīcības

apzināto raksturu (skat. neseno spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 23.–26. punkts).

- 15 Pastāv šaubas par to, vai 3. atbildētāja darbība lietā konstatētajos apstākļus ir izziņošana Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē. Senāta skatījumā to, iespējams, var pieņemt attiecībā uz albuma “A Winter Symphony” septiņiem skaņdarbiem, par kuru nelikumīgu publiskošanu saskaņā ar apelācijas tiesas secinājumiem 3. atbildētājs bija zinājis un kurus tas vai nu nav izdzēsis vai bloķējis, vai nu nav izdarījis to laikus.
- 16 Attiecībā uz pakalpojuma saņēmēja būtiskās lomas un viņa rīcības apzināta rakstura kritēriju izziņošanas nosacījums ir tāds, ka pakalpojuma sniedzējs rīkojas, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas – tādad ar nodomu un mērķtiecīgi –, lai trešajām personām radītu pieeju aizsargātam darbam vai aizsargātam izpildījumam. Šajā gadījumā ir pietiekami, ja trešajām personām ir pieeja aizsargātam darbam vai aizsargātam izpildījumam, un nav nozīmes tam, vai tās izmanto šo iespēju (skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 31. punkts).
- 17 Tiesas noteikto kritēriju piemērošana ir pretrunā pieņēmumam par 3. atbildētāja būtisko lomu, ja tas nav informēts par tāda satura ievietošanu, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības. Tomēr pieņēmumam par būtisko lomu nav pretrunā tas, ka 3. atbildētājs neievieto saturu pats, bet, nododot rīcībā video portālu, dod iespēju portāla pakalpojuma saņēmējiem darīt pieejamu trešajām personām saturu, kas var ietvert arī saturu, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības (skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 36. punkts). 3. atbildētājs rīkojas arī peļņas gūšanas interesēs, jo no portāla darbības tas gūst reklāmas ieņēmumus. Tomēr pieņēmuma par būtisku lomu nosacījums ir pilnīga informētība par rīcības sekām, ietverot arī informētību par to, ka nav saņemta tiesību subjekta atļauja (skat. spriedumu, 2017. gada 26. aprīlis, *Stichting Brein*, C-527/15, EU:C:2017:300, 41. punkts). Tā kā video ievietošana notiek automātiski, 3. atbildētājs līdz brīdim, kad tiesību subjekts to informē, nezina par tāda satura pieejamību, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības. Savos lietošanas noteikumos un augsupielādes laikā tas informē pakalpojuma saņēmējus par to, ka nav atļauts ievietot nelikumīgu saturu. Turklāt tas dara pieejamus rīkus, ar kuru palīdzību tiesību subjekti var novērst nelikumīga satura pieejamību. Tādēļ Senāta skatījumā pieņēmums par būtisku lomu, iespējams, ir jāņem vērā tiktāl, ciktāl 3. atbildētājs pēc uzzināšanas par nelikumīga satura pieejamību to nekavējoties neizdzēš vai liedz tam pieeju.

Par otro prejudiciālo jautājumu

- 18 Interneta platformas piedāvāšana, lai trešās personas glabātu informāciju, kā mitināšanas pakalpojums principā ietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā (skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 27. punkts). Tomēr Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktā paredzētās atbildības privilēģijas mitināšanas pakalpojumu sniedzējam nav

piemērojamas, ja tā vietā, lai tikai neitrāli sniegtu mitināšanas pakalpojumu, veicot savu klientu sniegtās informāciju vienkārši tehnisku un automātisku apstrādi, tam ir aktīva loma, kas tam ļauj zināt par šo informāciju vai to kontrolēt (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 12. jūlijs, *L'Oréal*, C-324/09, EU:C:2011:474, 112.–116. punkts).

- 19 Saskaņā ar apelācijas tiesas secinājumiem šajā lietā 3. atbildētājs video, ar kuriem tika pārkāptas autortiesības, nav saistījis ar reklāmu. Tomēr rodas no Savienības tiesību viedokļa noskaidrojams jautājums, vai pārējos šīs lietas apstākļos (skat. pirmo prejudiciālo jautājumu) atbildētājam ir bijusi būtiska loma, kas liedz piemērot Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

- 20 Senāta skatījumā uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši. Nepietiek ar to, ka pakalpojumu sniedzējam ir vispārīgi zināms vai tas apzinās, ka tā pakalpojumi tiek izmantoti kaut kādām nelikumīgām darbībām. Par to liek domāt jau tiesību normas formulējums un konkrēta panta lietošana, lai apzīmētu nelikumīgu darbību vai informāciju. Turklāt tas izriet no tā, ka pakalpojumu sniedzējs savu pienākumu dzēst nelikumīgo informāciju vai liegt tai pieeju uzreiz pēc tam, kad tas uzzina vai saņem ziņas par to (Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta b) apakšpunkts), var izpildīt tikai attiecībā uz konkrētu informāciju. Tāpēc norādei par pārkāpumiem ir jābūt tik konkrētai, lai adresāts to varētu viegli konstatēt bez papildu juridiskas vai faktiskas apstākļu pārbaudes. Tādējādi, ja tiek apgalvots ar autortiesībām aizsargāts juridiskais statuss, ir jāidentificē aizsargātais darbs vai aizsargātais izpildījums un ir vajadzīgs kritizētā pārkāpuma veida apraksts, kā arī pietiekami skaidri pierādījumi par dalībnieku tiesībām, kas izriet no autortiesībām.

Par ceturto prejudiciālo jautājumu

- 21 Saskaņā ar Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punktu dalībvalstis nodrošina to, ka tiesību subjekti var pieprasīt rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības.
- 22 Ja persona – kas nav noziedzīga nodarījuma izdarītājs vai līdzdalībnieks – jebkādā veidā apzināti veicina aizsargātu tiesisko interešu pārkāpumu, saskaņā ar *Bundesgerichtshof* [Federālās Augstākās tiesas] judikatūru to var saukt pie atbildības kā netieši atbildīgo personu. Šādas atbildības nosacījums ir tādu rīcības pienākumu neizpilde, kuru apjoms ir atkarīgs no tā, kas konkrētajā gadījumā ir lietderīgi. Ja netieši atbildīgā persona ir pakalpojumu sniedzējs, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu, saskaņā ar *Bundesgerichtshof* judikatūru ar tiesas rīkojumu tam principā var likt noteikt aizliegumu tikai tad, ja pēc informēšanas par nepārprotamu tiesību pārkāpumu šāds tiesību pārkāpums ir noticis atkārtoti.
- 23 Senāta skatījumā uz ceturto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši. Pakalpojumu sniedzējam, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās

informācijas glabāšanu, saskaņā ar Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktu nevar noteikt vispārēju pienākumu kontrolēt tā glabāto informāciju vai aktīvi meklēt apstākļus, kas norāda uz nelikumīgu darbību. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu šāds pakalpojumu sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma ar noteikumu, ka a) tam nav faktiski zināšanu par nelikumīgu darbību vai informāciju un attiecībā uz prasībām par kompensācijām tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, vai b) tas pēc šādu ziņu iegūšanas nekavējoties rīkojas, lai izņemtu šādu informāciju vai liegtu tai pieeju. Saskaņā ar minēto tiesību normu trešo personu sniegtas informācijas glabāšanai paredzētas interneta platformas pakalpojuma sniedzējs, kuram nav faktiski zināšanu vai informācijas par nelikumīgu darbību, nav atbildīgs arī par aizliegumu.

Par piekto prejudiciālo jautājumu

- 24 Direktīva 2004/48, kas saskaņā ar tās 2. panta 1. punktu ir piemērojama visiem intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem, kas paredzēti Savienības vai attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos, ir spēkā, neskarot Direktīvas 2001/29 2.–6. pantu un 8. pantu (Direktīvas 2004/48 2. panta 2. punkts) un Direktīvas 2000/31 12.–15. pantu (Direktīvas 2004/48 2. panta 3. punkts). Tajā ir nošķirts pārkāpējs un personas, kas veic starpniecību un kuru pakalpojumus trešā persona izmanto intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpšanai (skat. direktīvas 11. un 13. pantu). Šādas personas, kas veic starpniecību, ja to pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības, Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punktā tiek dēvētas par starpniekiem, bet, ja to pakalpojumi ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtas informācijas glabāšanu, Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā tās tiek dēvētas par pakalpojumu sniedzējiem.
- 25 Ja 3. atbildētāja rīcība ir izziņošana Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, 3. atbildētājs ir uzskatāms par tādu pārkāpēju Direktīvas 2004/48 izpratnē, kuram var prasīt noteikt aizliegumu (Direktīvas 2004/48 11. panta pirmais teikums; *UrhG* 97. panta 1. punkts), likt izmaksāt kompensāciju (Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punkts; *UrhG* 97. panta 2. punkts) un peļņu (Direktīvas 2004/48 13. panta 2. punkts; *UrhG* 102.a pants). Ja 3. atbildētāja rīcība ietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, 3. atbildētājs ir uzskatāms par personu, kas veic starpniecību, Direktīvas 2004/48 izpratnē un kuras atbildība ir izslēgta ar noteikumu, ka ir izpildīti šīs tiesību normas a) un b) apakšpunkta nosacījumi, un kas pretējā gadījumā ir atbildīga kā pārkāpējs.
- 26 Nav skaidrs, vai 3. atbildētājs ir uzskatāms par tādu pārkāpēju Direktīvas 2004/48 izpratnē, kurš var būt atbildīgs ne tikai par aizliegumu, bet arī par kompensācijas un peļņas izmaksu, arī tad, ja tā rīcība nav nedz izziņošana Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, nedz arī ietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta piemērošanas jomā. Senāta skatījumā uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, jo personai, kas piedalās pārkāpumā, saskaņā ar Direktīvu 2004/48 ir jābūt vai nu

personai, kas veic starpniecību, vai nu pārkāpējam, un tāpēc tā var būt tikai pārkāpējs, ja tās līdzdalība ietver ne tikai tādu pakalpojumu sniegšanu, kuru trešā persona izmanto, lai pārkāptu intelektuālā īpašuma tiesības. Tādējādi pārkāpējs ir ne tikai pakalpojuma saņēmējs, kuram ir būtiska loma izziņošanas sabiedrībai procesā un kurš rīkojas, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas – tātad apzināti un mērķtiecīgi –, lai trešajām personām radītu pieeju aizsargātam darbam vai aizsargātam izpildījumam; Senāta skatījumā pārkāpējs drīzāk ir arī pakalpojumu sniedzējs, kuram izziņošanas sabiedrībai procesā, ko veic tā platformas pakalpojuma saņēmēji, ir ne tikai neitrāla, bet arī aktīva loma.

Par sesto prejudiciālo jautājumu

- 27 Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punkta pirmo teikumu dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes, saņemot cietušās puses iesniegumu, piespriež pārkāpējam, kurš apzināti ir iesaistījies pārkāpumā vai kuram būtu bijis jāapzinās, ka minētā darbība ir pārkāpums, izmaksāt tiesību subjektam kompensāciju, kas atbilst tiesību pārkāpuma dēļ radītā kaitējuma apmēram.
- 28 Saskaņā ar *UrhG* 97. panta 2. punkta pirmo teikumu personai, kas prettiesiski pārkāpj autortiesības vai citas ar Autortiesību likumu aizsargātas tiesības, ja tā ir rīkojusies tīši vai aiz neuzmanības, ir jāatlīdzina cietušajai pusei radies kaitējums. Jautājums par to, vai persona par tādu neatļautu darbību kā intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums ir civiltiesiski atbildīga kā noziedzīgā nodarījuma izdarītājs vai līdzdalībnieks, saskaņā ar *Bundesgerichtshof* judikatūru principā ir jānovērtē saskaņā ar krimināltiesību principiem. 3. atbildētājs, kurš ir uzskatāms par pārkāpēju Direktīvas 2004/48 11. panta pirmā teikuma un 13. panta izpratnē, jo laikā, kad tā platformas pakalpojuma saņēmēji pārkāpa prasītāja tiesības, tam ir bijusi aktīva loma, saskaņā ar šiem principiem ir atbildīgs kā atbalstītājs. Atbalstītājs ir persona, kas tīši ir palīdzējusi trešajai personai tīši izdarīt noziedzīgu nodarījumu.
- 29 Tad rodas jautājums, vai šāda pārkāpēja pienākums izmaksāt kompensāciju saskaņā ar Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punkta pirmo teikumu drīkst būt atkarīgs no tā, ka pārkāpējs gan attiecībā uz savu pārkāpumu, gan attiecībā uz trešo personu pārkāpumu ir rīkojies tīši.
- 30 Iespējams, arī šādās situācijās, lai varētu prasīt kompensāciju saskaņā ar Direktīvas 2004/48 13. panta 1. punkta pirmo teikumu, ir jāpietiek ar to, ka pārkāpējam būtu bijis jāapzinās, ka tas ir iesaistījies pārkāpumā. Tad atbalstītāja atbildība par kompensāciju iestātos jau neuzmanības gadījumā. Tādējādi tāda pakalpojumu sniedzēja atbildība, kuram ir aktīva loma, būtu stingrāka nekā pakalpojumu sniedzējam, kuram ir neitrāla loma un kuram tādējādi ir piemērojams Direktīvas 2000/31 14. pants; tā atbildības nosacījums saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta a) apakšpunktu ir faktiskas zināšanas par nelikumīgo darbību vai informāciju.

- 31 Tad tālāk rodas jautājums par prasībām, kādas ir jāizvirza pārkāpēja noziedzīgam nodomam vai – ja ar to ir pietiekami – neuzmanībai attiecībā uz trešās personas pārkāpumu. Atbilstoši *Bundesgerichtshof* judikatūrai līdzdalībniekam attiecībā uz trešās personas galveno noziedzīgo nodarījumu ir jābūt vismaz nosacītam noziedzīgam nodomam, ietverot izpratni par prettiesisko raksturu. Šajā gadījumā noziedzīgajam nodomam un izpratnei par prettiesisko raksturu ir jāattiecas uz konkrētu galveno noziedzīgo nodarījumu. Tāpēc pieņemumam par interneta platformas pakalpojuma sniedzēja kā līdzdalībnieka atbildību par kompensāciju nepietiek ar to, ka pakalpojuma sniedzējs zināja, ka pakalpojuma saņēmēji izmanto interneta platformu, lai pārkāptu intelektuālā īpašuma tiesības, ja šīs zināšanas neattiecas uz konkrētiem tiesību pārkāpumiem.
- 32 Tiesa 2017. gada 26. aprīļa spriedumā lietā *Stichting Brein* (C-527/15, EU:C:2017:300, 50. punkts) un 2017. gada 14. jūnija spriedumā lietā *Stichting Brein* (C-610/15, EU:C:2017:456, 45. punkts) ir uzskatījusi, ka ir pietiekami, ka attiecīgie atbildētāji rīkojās apzināti un kopumā pieļāva, ka ir iespējama nelikumīga izmantošana. Ja, lai varētu prasīt kompensāciju no pakalpojumu sniedzēja, kuram ir aktīva loma, būtu pietiekami, ka tas tikai vispārīgi zināja vai tam būtu bijis jāzina, ka platformā tiek izdarīti tiesību pārkāpumi, arī tā atbildība būtu stingrāka nekā pakalpojumu sniedzējam, kuram ir neitrāla loma un kuram tādējādi ir piemērojams Direktīvas 2000/31 14. pants.